

Oravecz Imre

Alkonynapló

[Pélida] Harcos még él, de továbbra sem tehetek érte semmit. Nem hozatok az állatorvossal vesetablettákat, mert félek, hogy az esetleg behurcolja hozzám a Covid19-et. Eszik, iszik, de jelentősen romlott az állapota. Még soványabb, még szakadtabb, már csak árnyéka önmagának, mégsem hanyagol. Teszi a dolgát: jön-megy, hajt, őriz, sőt, néha még Bátort is fegyelmezi. És nem panaszkodik, siránkozik, pánikol. Az állatokra jellemző módon fegyelmezetten és méltósággal viseli sorsát. Példa. Megpróbálok majd követni, ha időszerű lesz, bár tudom, hogy nem fog sikerülni.

[Időnyúlás] Egy éve, hogy megint Anza Borregóban voltam, de most, hogy a Covid19 meghíúsította újabb látogatásomat, olyan mintha évszázadokkal ezelőtt jártam volna ott utoljára.

[2020, április] A mai reggel a Covid19 folytán olyan, mint azon a Nagypénteken kamaszkoromban, mikor tbc-s voltam, és reggeli után, közvetlenül a tüdővérzésem előtt, kimentem az udvarra, nem sejtve, hogy hamarosan ilyen rossz történik velem. Egy darabig egy pocsolya jegét rugdostam a lábammal, aztán sokáig nézelődtem egykedvűen. Ugyanúgy Nagypéntek van, szintén fagyott éjjel, hűvös az idő, fúj a szél, erőtlenül süt a nap. És ugyanolyan fenyegető, ellenséges a bőjt, az ég, a föld, a fény, az árnyék, a csend, a harangok hallgatása, a kereplő hangja, az üres kert, a tavalyi avar, a fák tar ága, a bábok alvása... minden.

[Ünnep] Levonult a Tarnán az árhullám, és ismét csobog a gázló. Úgy ünnepeltem meg, hogy egy ujjnyival több whiskey-t ittam.

[Covid19, 4] Éveken át szorongva próbáltam elképzelni, milyen lesz majd, ha nem hozhatom haza M. L.-t, mert az anyja végleg elvitte külföldre, vagy felcseperedvén unalmasnak talál engem, öregembert, és nem akar többé jönni. Egyik félelmem sem igazolódott be, de a járvány következtében most már tudom.

[Gyula, a költő] A szentgotthárdi iskolaszanatóriumban, ahol a 60-as évek elején két évet töltöttem, volt egy nálunk idősebb, nagydarab, tagbaszakadt fiú. Nem járt a gimnáziumi órákra. Vagy érettségizett már, vagy valami szakiskolából emelték ki. De főként azzal tűnt ki közülünk, hogy a csendes pihenőn kívül csausárga félcipőben, fekete pantallóban és rózsaszínű ingben, hátratett kezében egy kapcsos könyvet és tollat fogva, mindig mindenkitől elkülönülten, révedező arccal sétált az intézmény parkjának útjain. Időnként megállt, felpillantott az égre, előkapta a könyvet, és gyorsan írt bele valamit. Ő volt Gyula, a költő. Nem mutatkozott be nekünk, és afelől is hallgatott, mit rögzít időről időre. Mégis nyílt titok volt, mindenki tudta, hogy így hívják. És azt is, hogy amikor elfogja az ihlet, megáll, és költ. Nekem nem tetszett az öltözete, holdkórosszerű viselkedése, de érdekelt, mert magam is verseket írtam,

és költő szerettem volna lenni. Hm, ilyen tehát egy költő, gondoltam magamban, mikor először láttam. Aztán tisztos távolból sűrűn követtem, megfigyeltem, hogy minél többet tudjak meg róla. Kíváncsi voltam rá, foglalkoztatott egészen addig, amíg nem olvastam a verseit. Egyik szobatársam, hogy, hogy nem, összebarátkozott vele, és olyan jóba lettek, hogy nemcsak megmutatta neki a műveit, hanem kölcsön is adta a kapcsos könyvet. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, és elkértem, hogy én is megnézzem. Egy világ omlott össze bennem. *Hulló levelek* volt a címe, és a tele strófákba szedett, megrímelt, színtiszta érzélgéssel, ömlengéssel a tavaszról, az őszeletről, a napsütésről, a felhőkről, a holdról, a csillagokról, a virágokról, az illatokról, a szerelemről, az imádott nő szeméről, az első csókról... szóval szinte mindenről. Ejtettem Gyulát. Beszünttettem a szemmel tartását, tanulmányozását. A továbbiakban nagy ívben elkerültem, vagy ha véletlenül mégis összetalálkoztunk, elfordítottam a fejem. Haragudtam rá, hogy félrevezetett, becsapott. Olyannyira, hogy egy darabig költő sem akartam lenni.

[Faggatás] Apám huszonöt éve halott. Azóta faggatom, miért volt hozzám mindig olyan komisz, miért fosztott meg attól, aki lehetett volna. Nem válaszol, csak tovább bánt álomban.

[3 ok] Mikor évekkkel ezelőtt karcinómás polipot szedtek ki a vastagbeleből, elhátározta, hogy ha áttét keletkezik, vagy más, halálos betegség tör rám, nem járom végig a vég útját, hanem lőfegyvert szerzek, és végzek magammal. De aztán 3 okból visszakoztam. 1. Lőfegyverbeszerzéshez engedély kell, és ha kapok, lögyakorlatokra kell járni. 2. Valószínűen gyáva lennék végezni magammal. 3. Esetleg kontár módon csinálnám, és életben maradva csak többlétszenvedést okoznék magamnak.

[A visszatért tünet] Újabban minden kiesik a kezemből, ceruza, kés, kulcscsomó, mobil, tányér, pohár. Utoljára akkor voltam így a tárgyakkal, mikor az anyja elvitte M. L.-t, és elindította a válópert.

[10 év, 57 év] Debrecenben jártam egyetemre, a néhai Kossuthra. Ritkán gondolok erre, mert nem szerettem a várost, de ha mégis, akkor óhatatlanul eszembe jut a főépület XII-es előadójának egyik nyitott ablaka, amelynél állva 1962 őszén a külső horganyzott párkánylemezen a különféle névkarcolások közt egy dátumot fedeztem fel. A hónapot, napot régen elfelejtettem, de az évre emlékszem. 1952 volt. Csak 10 év választott el tőle, mégis olyan távolinak, réginek éreztem, hogy beleborzongtam. Nem láttam egy friss időpontot sem, de felteszem, hogy valamely társam bizonyára bevéselt oda vagy egy másik párkányba a szemeszter folyamán egyet. Vajon ma, 57 évvel később mit érez egy hasonszőrű gólya, ha megpillantja? Úgy képzelem, hogy egyenesen megrendül, mint az ősember bölényábrázolását szemlélő turista az Altamira-barlangban.